

27 mei 2012

De leerlingen in het evangeliieverhaal van Johannes hebben zich opgesloten.

Ze zijn dichtgeslagen en bang. Geen wonder:

de wereld om hen heen heeft hun rabbi veroordeeld en terechtgesteld.

Ze sluiten zich af en zijn onbereikbaar. Ze zijn als de dood.

Je kunt levend dood zijn, zegt Oosterhuis:

op plekken in je lichaam, in je geheugen, in je hart ...

Dood is dat je verstoopt bent, zonder hoop, ziende blind,

verstard in teleurgestelde verwachtingen, verstijfd van angst:

voor zelfverlies, voor alles wat je niet kunt zien aankomen ...

Ogenschijnlijk leef je, maar je bent als de dood.

Maar deuren gesloten of niet, Hij staat in hun midden.

Hij toont zijn handen en zijn zijde, en groet hen met 'Vrede':

in woord en gebaar laat hij communicatie zien, die hun opsluiting doorbreekt.

Hij brengt weer leven in hun bestaan;

en Hij laat zien wat dat is: open handen, een groet.

Leven is: er zijn, ter plekke zijn, niet krampachtig vasthouden,

maar zo vrij zijn dat je kunt delen: wat je hebt en wat er in je leeft.

Leven is: je wagen, het moeilijke aangaan,

er zijn voor anderen met de inzet van je leven.

Leven is – naar het woord van Jezus – *zijn als de graankorrel die sterft*

en een kiem van leven worden, nieuw leven dat naar anderen uitgaat.

De blijde boodschap van het evangelie van vanmorgen is:

hoezeer wij ook opgesloten raken door gebeurtenissen die ons beangstigen,

of ingekapseld door zaken waarin wij onze veiligheid zoeken,

nooit zijn wij onbereikbaar voor de nabijheid van Jezus de Opgestane.

Waar wij als de dood zijn – verstard, gesloten

brengt Hij leven – open gaan, ontdooien.

Dan komen er woorden die spreken van 'heilige Geest' en 'zonden wegnemen'
weer vergezeld van lichaamstaal – hij 'blaast hen toe'.

Hoezo die zonden ineens? Wel, dat zijn de blokkades, de prop in de keel,

die verhinderen dat de Adem van God vrij in en uit kan gaan in ons,

die Adem die God bij de schepping van Adam in diens neusgaten blies.

De mensen moeten weer adem krijgen, de ruimte van Gods Geest.

De leerlingen krijgen de opdracht om de verbinding met 'velen' te herstellen:

'Zonden wegnemen' – blokkades opheffen, isolement doorbreken.

Doorbreken van het isolement, dat is ook het verhaal van Handelingen.
Het gaat om een bezieling waarvan de leerlingen zo vol raken,
dat hun tongen loskomen en zij vurig gaan spreken;
zij kunnen niet langer 'blijven zitten waar zij zitten'.
Maar nog op een andere manier wordt het isolement doorbroken:
Joodse mensen uit de hele toen bekende wereld wonen in Jeruzalem;
maar zij spreken ieder een eigen taal; zij verstaan elkaar niet.
En wat gebeurt er: *Zijn dat geen Galileeërs die daar spreken?*
Mensen aan de rand, buitenkerkelijken in hun ogen
spreken een taal die door al hun taalgrenzen heen gaat:
de taal van Gods werken, taal van het hart, taal naar Gods hart.
De wereld staat op zijn kop voor hen.
Uitgerekend naar vreemden kunnen zij samen luisteren,
uitgerekend vreemden kunnen zij samen verstaan
het zijn buitenstaanders die saamhorigheid brengen in de eigen kring!
Dat is de blijde boodschap van dit verhaal uit Handelingen.
Gekeerd is de spraakverwarring vanwege de torenhoge ambitie van Babel
– ieder voor zichzelf op weg naar de top, onbereikbaar, niet aanspreekbaar.
Het isolement waarin ieder was opgesloten, is doorbroken.

Pasen – de Opstanding van de Heer – blijft een ver mysterie
als het geen Pinksteren wordt – als ook niet wij uit de dood opstaan.
Paulus spreekt hierover in zijn brief aan de Korinthen.
Een echte vrijwilligersgemeenschap, mag je wel zeggen:
zoveel talenten komen er aan de dag. Maar er ligt een gevaar op de loer:
dat ieder zo vol is van zijn eigen ding, dat hij alleen wil schitteren,
los van de anderen. Nee, schrijft Paulus: *ieder is deel van een geheel*
De gaven lopen uiteen, maar ze komen van één Geest.
Werken met verschillende mensen vraagt inspanning, afstemming,
maar het doorbreekt wel het isolement, het brengt leven.
Dat is de blijde boodschap van Paulus voor vandaag.
Luister naar het koor dat zingt in deze viering.
Meezingen in een koor vraagt van de zanger
dat hij/zij niet alleen de eigen stem hoort, maar ook die van anderen.
Dan klinken er geen aparte stemmen, maar wordt het één samenklank.
Dat brengt muziek in de gemeenschap, schoonheid die het hart raakt.

Zalig Pinksteren!

VOORBEDE

Bidden wij vol vertrouwen
om de komst van de Heilige Geest

Kom, Heilige Geest,
over mensen van allerlei volken
en allerlei culturen:
dat zij de taal van het hart kunnen spreken
en elkaar daarin verstaan.

Kom, Heilige Geest,
over hen die leiding geven in de kerk,
over allen die het geloof verkondigen:
dat zij woorden van leven vinden
voor mensen van deze tijd.

Kom, Heilige Geest
over hen die zich wijden aan de wetenschap,
over allen die grensverleggend onderzoek doen:
laat hen bedacht zijn
op het echte welzijn van mensen.

Kom, Heilige Geest,
over hen die een houvast zoeken in het leven,
over hen die hun geloof willen vasthouden
en uitdragen in deze roerige tijd:
dat zij de vragen van nu durven toelaten.

Kom, Heilige Geest,
geeft licht aan wie geen uitzicht hebben,
schenk warmte aan wie verkillen,
en troost aan mensen in groot verdriet;
beziel met uw vuur wie zijn uitgeblust.